

RESSÒ DE LA PARAULA

El descans

No hauríem de deixar passar l'ocasió de pensar en el que significa per a un mateix el temps de vacances. Aquesta qüestió és tan important que, qui sàpiga respondre-la, sabrà què és viure, segons ell, la qual cosa ja és molt.

Solem identificar les vacances amb «el temps de descans». Les vacances, segons aquesta manera de parlar, s'entenen com l'ocasió de compensar el cansament (físic i psicològic) que produeix el treball quotidià. (Molts que pateixen l'atur, ja desitjarien necessitar aquesta compensació.) Llavors, la vida pot esdevenir una successió avorrida de cicles de «treball (esforç, tensió, cansament) - descans (comodat, relaxació, recuperació)». Aquí vindria aquesta pregunta tan freqüent: treballem per viure o vivim per treballar?

Hem llegit l'interessant article del professor Joan Carles Mèlich titulat *Filosofia de l'estiu*. Cal agrair a la filosofia l'ajuda que ens presta per viure una mica més conscientment allò quotidià. En principi, tal com ell diu, les vacances s'entenen com el temps del desig, temps obert, no condicionat, enfront del temps de l'obligació. Tanmateix, reconeixem amb ell que moltes vegades el que anomenem desig està inconscientment tan estructurat i condicionat, com el treball quotidià. Ho veu en tres fets concrets, propis de les vacances: el viatge, la lectura i l'avorriment. El viatge en les vacances sembla ja una cosa imposada. El pitjor és que moltes vegades viatgem «portant la casa a sobre», en realitat no sortim de casa i res no ens pot sorprendre, seguim al món de sempre. Igualment podem llegir sense aventura, sense novetat que canviï en alguna cosa la pròpia vida. L'avorriment pot ser un temps desitjat, però insu-

portable si no hi ha iniciativa, creació, disposició a l'inesperat...

Davant d'aquestes reflexions, que en gran mesura són certes, hom no pot sinó recordar la importància que té per a la nostra fe «el descans» i la pau, com a expressió de la plena felicitat, la plenitud humana. Déu va descansar el setè dia de la creació, establint el dia de descans en la tradició jueva; entrar en el descans de Déu és l'aspiració de tota la humanitat, impedida als qui tenen endurit el cor (cf. *Sl* 94,11). I Jesús s'adreçava als jueus afeixugats pel jou de la Llei: «Veniu a mi els qui esteu cansats i afeixugats i jo us faré reposar» (*Mt* 11,29)...

¿Ens sembla que estem en una altra dimensió; que res té a veure tot això amb les vacances? Creiem que no. Les vacances són més que una necessitat psicològica; són més que la compensació evasiva de l'estrès.

Les vacances són un signe que desitgem profundament el paradís. I el paradís que ens ha

obert Jesucrist ens és revelat com a plenitud d'amor.

Aquell professor ens presentava una manera de viure l'estiu que ens permetés «créixer» mitjançant el canvi real, la creativitat, l'aventura, etc. Tant de bo tots li'n féssim cas. Però créixer, què significa? cap a on? en què? com?

Sant Agustí, que sentia un fort atractiu vers l'anomenat «sant oci» (la companyia dels amics, la lectura, l'estudi, el treball al camp i l'oració) escrigué, comentant la primera carta de sant Joan:

«La culminació de totes les nostres obres és l'amor. Aquest és el fi; per aconseguir-lo, correm; cap a ell correm; un cop arribats, en ell descansem.» (10,4)

Voldríem que les vacances ens servissin per córrer més i millor cap a aquest descans.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Molt bé, Mestre, tens raó...

Aquesta és la reacció impactant del mestre de la Llei a les paraules de Jesús sobre el primer manament: «El primer manament són dos: estimar Déu i estimar els altres». I davant d'aquesta mostra de comunió, Jesús li diu: «Tu no ets lluny del Regne de Déu» (*Mc* 12,28-34).

La fe en Jesús té un component d'entrega incondicional a Ell, una mena de salt en el buit, alhora fosc i lluminós, de la seva Paraula: «Senyor, a qui aniríem; tu tens paraules de vida eterna» (*Jn* 6,68). Però té també un component de comunió íntima amb el Senyor, de participació personal en

la mateixa experiència de Jesús: Molt bé, Mestre, tens raó.

El missatge de Jesús no és una opció entre altres; l'amor, el perdó, el desprendiment de tot el que és caduc, el refús de tota violència i tota venjança, la confiança plena en la misericòrdia de Déu, no són consells més o menys aleatoris; són la Llum i la Veritat. Creure és entendre per experiència personal la Veritat de l'amor, del perdó, de la justícia, de la confiança en el Pare. Aquesta és obra de l'Esperit. Creure és acollir la Llum amb alegria i pau en el cor.

Jesús va portar la seva vida fins a la donació total al Pare i als homes en el misteri de la seva creu. Ell ha estimat fins a donar la vida i és així com ha obert el camí de la vida veritable, de la resurrecció, per a nosaltres i per a tots. L'expressió del mestre de la Llei ha d'arribar fins a la creu. Davant de Jesús en creu, unit a tots els homes i dones sofrerts de la humanitat i obrint així el camí de la vida veritable, estem cridats a confessar, amb el cor sorprès, admirat i agrait: Molt bé, Mestre, tens raó.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

El descanso

No deberíamos dejar pasar la ocasión de pensar en lo que significa para uno mismo el tiempo de vacaciones. Esta cuestión es tan importante que, quien sepa responderla, sabrá qué es vivir, según él, y eso ya es mucho.

Solemos identificar las vacaciones con «el tiempo de descanso». Las vacaciones, según esta manera de hablar, se entienden como la ocasión de compensar el cansancio (físico y psicológico) que produce el trabajo cotidiano. (Muchos que sufren el paro, ya desearían necesitar esta compensación.) Entonces, la vida puede convertirse en una sucesión aburrida de ciclos de «trabajo (esfuerzo, tensión, cansancio) -descanso (comodidad, relajación, recuperación)». Aquí vendría esa pregunta tan frecuente: ¿trabajamos para vivir o vivimos para trabajar?

Hemos leído el interesante artículo del profesor Joan Carles Mèlich titulado *Filosofía del verano*. Hay que agradecer a la filosofía la ayuda que nos presta para vivir un poco más conscientemente lo cotidiano. En principio, como él dice, las vacaciones se entienden como el tiempo del deseo, tiempo abierto, no condicionado, frente al tiempo de la obligación. Sin embargo, reconocemos con él que muchas veces lo que llamamos el deseo está inconscientemente tan estructurado y condicionado, como el trabajo cotidiano. Lo ve en tres hechos concretos, propios de las vacaciones: el viaje, la lectura y el aburrimiento. El viaje en vacaciones parece ya una cosa impuesta. Lo malo es que muchas veces viajamos «llevando la casa a cuestas», en realidad no salimos de casa y nada nos puede sorprender, seguimos en el mundo de siempre. Igualmente podemos leer sin aventura, sin novedad que cambie en algo la propia vida. El aburrimiento puede ser un tiempo deseado, pero insoportable si no hay iniciativa, creación, disposición a lo inesperado...

Ante estas reflexiones, que en gran medida son ciertas, uno no puede sino recordar la importancia que tiene para nuestra fe «el descanso» y la paz, como expresión de la plena felicidad, la plenitud humana. Dios descansó el séptimo día de la creación, estableciendo el día de descanso en la tradición judía; entrar en el descanso de Dios es la aspiración de toda la humanidad, impedida a los que tienen endurecido el corazón (cf. *Sal 94,11*). Y Jesús se dirigía a los judíos aplastados por el yugo de la Ley: «Venid a mí los que estáis cansados y agobiados y hallaréis vuestro descanso» (*Mt 11,29*)...

¿Nos parece que estamos en otra dimensión; que nada tiene que ver esto con las vacaciones? Creemos que no. Las vacaciones son más que una necesidad psicológica; son más que la compensación evasiva del estrés.

Las vacaciones son un signo de que deseamos profundamente el paraíso. Y el paraíso que nos ha abierto Jesucristo nos es revelado como plenitud de amor.

Aquel profesor nos presentaba una manera de vivir el verano que nos permitiera «crecer» mediante el cambio real, la creatividad, la aventura, etc. Ojalá todos le hiciéramos caso. Pero crecer ¿qué significa; hacia dónde; en qué; cómo?

San Agustín, que sentía un fuerte atractivo hacia el denominado «santo ocio» (la compañía de los amigos, la lectura, el estudio, el trabajo en el campo y la oración) escribió, comentando la Primera Carta de San Juan:

«La culminación de todas nuestras obras es el amor. Ese es el fin; para conseguirlo, corremos; hacia él corremos; una vez llegados, en él descansamos.» (10,4)

Quisiéramos que las vacaciones nos sirvieran para correr más y mejor hacia ese descanso.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Els bisbes de la Tarraconense a Salardú

Els dies 10, 11 i 12 de juliol de 2017 va tenir lloc la reunió n. 223 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i Bisbat d'Urgell), com ja és habitual en la seva darrera reunió del curs. Eren presents tots els bisbes de Catalunya i al final de la reunió s'hi van unir els dos bisbes auxiliars electes de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

Els bisbes han reflexionat sobre la pastoral en el temps lliure d'infants i joves, les colònies i els esplais, a partir de les expli-

cacions que els han donat el Sr. Josep Oriol Pujol i Humet, director general de la Fundació Pere Tarrés, i el Sr. Xavier Nus i Garrell, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC).

També han pogut reflexionar i dialogar sobre l'acció de l'Església catòlica en l'àmbit de l'ensenyament, a partir de la detallada exposició que els ha fet el P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. El P. Puig ha exposat alguns dels reptes que es plante-

gen avui en el món de l'ensenyament en general i a l'escola cristiana en particular.

Els bisbes també han reflexionat sobre diverses qüestions relatives a la Pastoral Vocacional i als seminaris, on es formen els futurs preveres de les Esglésies diocesanes de Catalunya, encaminades a un treball en comunitat cada cop més intens entre les diòcesis així com l'aplicació del nou pla de formació sacerdotal (*Ratio fundamentalis*) que ha aprovat el desembre passat la Congregació per al Clergat.

S'han revisat diverses qüestions relatives als nous mètodes d'evangelització i de catequesi, la Pastoral de Joventut, els mitjans de comunicació de l'Església i la Pastoral de la Salut. També han rebut informació de la realització del Primer aplec de mestres i professors cristians que se celebrarà a Montserrat el dissabte 7 d'octubre de 2017 i també de l'Aplec de l'Esperit que se celebrarà a Tortosa la Pentecosta del 2018.

Romeria a l'ermita de Bruguers

Com altres anys, però enguany al mes de setembre, concretament el dia 7, hi haurà la tradicional romeria a aquesta ermita situada al terme de Begues, on posar les famílies sota la protecció i empara de la Mare de Déu. A les 18 h es pujarà a l'ermita i es començarà el rés del misteri de goig del rosari a les capelletes al voltant de l'ermita. A continuació, a les 19 h, l'Eucaristia presidida per Mn. Xavier Ribas, rector de la Parròquia de Sant Pere de Gavà. Per acabar, hi haurà el rés dels misteris gloriosos i el cant de la Salve.

A la sortida es repartiran les tradicionals rosquilles, beneïdes durant la celebració.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

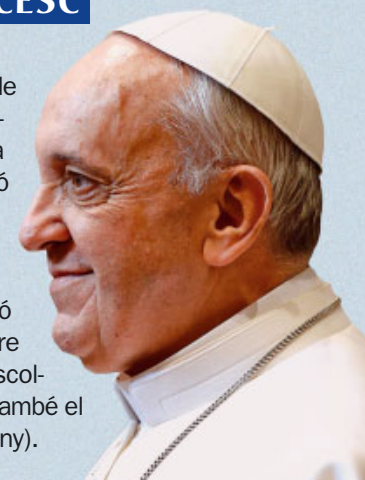

@Pontifex: «Cal molta pregària i molta penitència per implorar la gràcia de la conversió i la fi de tantes guerres al món» (14 de juny).

@Pontifex: «L'amor demana una resposta concreta. No n'hi ha prou amb bons propòsits, els altres no són números, sinó germans per cuidar» (16 de juny).

@Pontifex: «L'existència de cadascú de nosaltres va lligada a la dels altres: la vida no és temps que passa, sinó temps de trobada» (16 de juny).

@Pontifex: «La preocupació ecològica també és sempre una preocupació social. Escoltem el crit de la terra però també el crit dels pobres» (17 de juny).

Traspàs de Mn. Josep Maria Aragonès

El que va exercir la seva tasca pastoral durant més de 50 anys en terres del Penedès va arribar a la Casa del Pare divendres 14 de juliol, a l'edat de 91 anys. Actualment vivia a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, a Barcelona, i allà es va realitzar la vetlla i l'endemà una missa, amb els preveres residents, presidida per Mn. Pere Milà, vicari episcopal. Les exèquies, presi-

dides pel bisbe Agustí, tingueren lloc el 15 de juliol a les 12 h, a la Parròquia de Santa Maria de Lavit, de Torrelavit, d'on va ser rector més de 30 anys.

Des del Penedès va desplegar una gran tasca eclesial, social i cultural a tota la comarca i al mateix temps va estar implicat en diverses iniciatives diocesanes i va ser un dels principals impulsors de la recuperació del diaconat permanent que va promoure el Vaticà II. Va ser vicari episcopal, canonge de la catedral de Barcelona i delegat de Catequesi. Com a secretari de la Fundació Bíblica Catalana va participar en les traduccions bíbliques al català que es van fer després del Concili Vaticà II. La Generalitat de Catalunya li va concedir la distinció de la Creu de Sant Jordi, el 4 de maig de 2015, en reconeixement «al seu compromís cívic i a una activitat espiritual exercida com a representant d'un cristianisme obert, acollidor i arrelat a Catalunya». El 19 d'abril de 2009, el bisbe Agustí va escriure una glossa referint-se a ell, titulada «Les vinyes de mossèn Aragonès», que es pot consultar al web del bisbat.

A la descoberta de la ruta del Císter

Del 10 al 14 de juliol, una trentena de joves, acompanyats per 8 catequistes (un matrimoni, tres laics de l'equip, un seminarista i dos preveres), van recórrer una ruta que unia el monestir de Vallbona de les Monges i el de Poblet, passant pel de Tallat, l'Espluga de Francolí, Tarrès...: tota una descoberta! A Vallbona i Poblet, una monja i un monjo els van explicar les particularitats de la vida monàstica, des de la seva experiència personal i amb el rerefons dels espais emblemàtics que acullen aquestes comunitats cistercen-

ques. Hi ha hagut temps per a tots: moments lúdics, temps de recés sobre diversos personatges bíblics, Eucaristia i, sobretot, espais per compartir i per descobrir una mica més a Jesús com aquell que ens acompanya cada dia en el camí de la vida. La Delegació de Pastoral de Joventut valora molt positivament aquesta experiència que ha aplegat jovent de Vilanova i la Geltrú, El Prat de Llobregat, Molins de Rei, Sant Vicenç dels Horts, Sant Andreu de la Barca, Piera, Capellades i els Hostalets de Pierola.

50 anys de la Parròquia de Santa Maria de Salas

El 27 d'agost de 1967 es va inaugurar a Viladecans una nova parròquia, sota l'advocació de Santa Maria de Salas. El temple, conegut popularment pels viladecanenecs com «l'església del tobogan», és una joia de l'arquitectura religiosa moderna obra de l'arquitecte austríac Robert Kramreiter.

Per commemorar els 50 anys de vida de la parròquia, al capdavant de la qual hi ha estat sempre Mn. Celestino Bravo, hi han previstos diversos ac-

tes. Dissabte 26 d'agost, a les 18.30 h, es farà un acte amb testimonis de persones que explicaran el que va representar per a ells la nova església, i en el qual es presentarà el llibre de Mn. Manel Simó *50 años de presencia*.

Dissabte 2 de setembre, a les 19 h, el bisbe Agustí Cortés presidirà l'Eucaristia d'acció de gràcies pel recorregut pastoral de la parròquia en aquests anys, amb un aperitiu de germanor en acabar.

AGENDA

► **Festivitat de Sant Domènec.** El 8 d'agost, a les 12 h, el bisbe Agustí celebrarà l'Eucaristia al Monestir de Montsió d'Esplugues de Llobregat, amb la comunitat contemplativa de les dominiques, recordant el sant fundador de referència per a tots els ordes dominicans.

► **Sant Llorenç a la Catedral.** El 10 d'agost, a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia en la festivitat del patró de la catedral i de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat. La celebració serà animada litúrgicament amb els cants de la Coral Parroquial de Sant Llorenç.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / SI 105 / Mt 13,31-35]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, i fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / SI 102 / Mt 13,36-43]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà;

santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / SI 98 / Mt 13,44-46]. Mare de Déu dels Àngels; sant Eusebi de Vercel·li, bisbe; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sagramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / SI 83 / Mt 13,47-53]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filips (s. I).

4. □ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / SI 80 / Mt 13,54-58].

Sant Joan M. Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró de rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

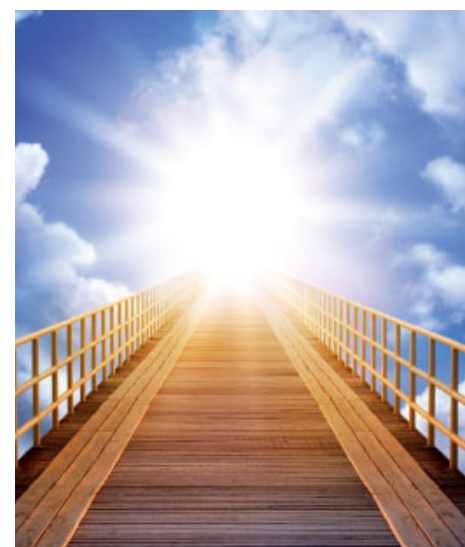
5. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / SI 66 / Mt 14,1-12]. □ Dedicació de la Basílica de Santa Maria la Major; Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, del Vinyet, Eivissa, Remei, ...

6. □ Diumenge vinent, la Transfiguració del Senyor (lit. hores: de la festa, 2a setm.) [Dn 7,9-10.13-14 / SI 96 / 2Pe 1,16-19 / Mt 17,1-9]. Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares.

Diumenge XVII de durant l'any

COMENTARI

Doneu al vostre servent un cor per escoltar

Es dos *Llibres dels Reis* són de fet un de sol; i molt lligat als de Samuel. Mostren una visió ideal de la reialesa segons la tradició deuteronomista: *observa els manaments de Déu, segueix els seus camins, posa en pràctica els seus decrets* (1Re 2,3). El judici, però, sobre la majoria de reis diu: *va fer el que és dolent als ulls de Déu*.

Salomó, immensament ric i magníficament vers el Temple, destaca per la saviesa extraordinària: com la va adquirir?

El Senyor digué a Salomó: «Què vols que et doni?». Respongué: «Doneu al vostre servent un cor per escoltar.»

El text original parla literalment de *cor per escoltar*. Escoltant amb el cor Déu i els germans rebem el do de *discerniment* per jutjar amb *justícia*.

Rm 8,14-30 parla del viure com a fills de Déu per l'Esperit. Criteri axiomàtic: *Tots els qui són guiats per l'Esperit són fills de Déu*. Ser fills de Déu no és qualitat estàtica, rebuda màgicament, sinó camí de vida obert i sostingut per l'Esperit.

La certesa del cristià en la seva salvació es basa en la coherència fidel de Déu que *ho disposa tot en bé dels qui l'estimen*.

Les dues paràboles d'avui —exclusives de Mt— subratllen que el Regne de Déu és un veritable *tesor*, que de fet *portem en gerres de terrissa* (2Cor 4,7).

L'home que troba el *tesor amagat* fa negoci *venent tot el que té per comprar-lo*: no hi ha comparació entre el cost i l'adquisició; entre l'esforç per seguir Crist i el goig de viure amb Ell.

Per això ho fa *content de la troballa*. La renúncia o desprendiment evangèlic, més que condició prèvia per accedir al Regne, és fruit del seu descobriment.

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues-me què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

► Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meva heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei que surt dels vostres llavis / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com vau prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, / jo tindrè vida, la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot, / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meva ànima. / La vostra paraula, explicada, / dóna llum i l'entenen els senzills. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

► Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.» «Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció de noche en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que deseas que te dé». Salomón respondió: «Señor mi Dios: Tú has hecho rey a tu siervo en lugar de David, mi padre, pero yo soy un muchacho joven y no sé por dónde empezar o terminar. Tu siervo está en medio de tu pueblo, el que tú te elegiste un pueblo tan numeroso que no se puede contar ni calcular. Concede, pues, a tu siervo, un corazón atento para juzgar a tu pueblo y discernir entre el bien y el mal. Pues, cierto, ¿quién podrá hacer justicia a este pueblo tuyo tan inmenso?». Agradó al Señor esta súplica de Salomón. Entonces le dijo Dios: «Por haberme pedido esto y no una vida larga o riquezas para ti, por no haberme pedido la vida de tus enemigos sino inteligencia para atender a la justicia, yo obraré según tu palabra: te concedo, pues, un corazón sabio e inteligente, como no ha habido antes de ti ni surgirá otro igual después de ti.»

► Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu ley, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo la ley de tu boca / que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y tu ley será mi delicia. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien; a los cuales ha llamado conforme a su designio. Porque a los que había conocido de antemano los predestinó a reproducir la imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito entre muchos hermanos. Y a los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra, lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo. El reino de los cielos se parece también a un comerciante de perlas finas, que al encontrar una de gran valor se va a vender todo lo que tiene y la compra. El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran. Lo mismo sucederá al final de los tiempos: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno de fuego. Allí será el llanto y el rechinar de dientes. ¿Habéis entendido todo esto?». Ellos le responden: «Sí». Él les dijo: «Pues bien, un escriba que se ha hecho discípulo del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando de su tesoro lo nuevo y lo antiguo.»